

**Mimozemšťan
Vesmírník
a komunista Jano
zachraňovali svet**

Karol Ondriaš

Karol Ondriaš: Mimozemšťan Vesmirňák a komunista Jano zachraňovali svet

Mimozemšťan Vesmirňák a komunista Jano zachraňovali svet

Copyright © Karol Ondriaš, 2024

© Obálka - dizajn: Karol Ondriaš

Za jazykovú a štylistickú úpravu zodpovedá autor

Osobné logo – chvosty potkanov ako symbol zmätenia
(*Children's book illustration, F. Pocci 1848*)

Pod'akovanie

všetkým, ktorí prispeli a prispievajú k budovaniu lepšieho sveta, nevynímajúc
ateistov a komunistov

Komunistické motto:

Ja sa budem mať tým lepšie, čím sa budeš mať ty lepšie

Kapitalistické motto:

Ja sa budem mať tým lepšie, čím sa budeš mať ty horšie

ISBN: 978-80-570-5957-8 (PDF)

ISBN: 978-80-570-5958-5 (EPUB)

ISBN: 978-80-570-5959-2 (MOBI)

ISBN: 978-80-570-5960-8 (HTML)

Karol Ondriaš: Mimozemšťan Vesmirňák a komunista Jano zachraňovali svet

Mimozemšťan Vesmirňák a komunista Jano zachraňovali svet

Karol Ondriaš

Úvod

Ak si myslíte, že príbeh popísaný v knižke je vymyslený, tak sa mýlite. Príbeh je reálny, pretože všetko, čo popisuje, je výsledkom známych fyzikálnych zákonov, nie je v tom nič nadprirodzené.

Príbeh sa odohráva nielen v zabudnutom kúte nášho vesmíru, ale aj u nás v Bratislave na Slovensku a vy ste súčasťou tohto príbehu. Škoda, že o tom nič neviete.

Je možné, že ste na prechádzke v Bratislave stretli aj mimozemšťana Vesmirňáka so synom. Je možné, že vás aj pozdravil, odfotil alebo nafilmoval a potom rozprával o vás na konferencii v 21. Päťkvadrante nášho vesmíru. A tým ste získali veľa nových vesmírnych priateľov.

Škoda, že ani o tom nič neviete.

Mimozemšťan Vesmirňák s komunistom Janom zachránili Zem pred žiarením člena Civilizácie Štyroch Interakčných Síl, SagDEGa21, a pred našimi genetickými predátormi.

Predpokladám, že ani o tom nič neviete.

Knižka nepopisuje krvilačnú drámu, milostné aféry alebo súboj moci, politikov alebo médií. Hovorí o priateľstve a vzájomnej pomoci medzi obyvateľmi rôznych civilizácií nášho vesmíru, ktorí si navzájom pomáhajú, keď treba. Hovorí, ako funguje svet vesmírnych bratov.

Knižka, chce aj naznačiť, že sa máme od Vesmirňákov ešte veľa učiť.

Karol Ondriaš

Bratislava 10.07.2024

Kapitola 01: Zoznam registrovaných civilizácií v 21. Päťkvadrante nášho vesmíru dňa 01.05.2024 o 12.00 hodine Bratislavského času

Civilizácia Uhlíkovo-Kyslíkového Typu (to sme my)

Civilizácia Štyroch Interakčných Síl (to je náš viditeľný vesmír)

Civilizácia Temnej Hmoty (my na Zemi o nich vieme málo)

Civilizácia Detí Temnej Hmoty a Temnej energie (o nich vieme ešte menej)

Civilizácia Transformačných Energií (o nich vieme skoro nič)

Civilizácie Baryonových Emergentových Entanglementov (o nich nevieme nič)

Civilizácia Kvantových Neduhov (o nich vieme menej ako nič)

Civilizácia Nesynchronných Inerciálnych Stavov (o nich vieme dvakrát menej ako nič)

Kapitola 02: Janova teória o kontakte s mimozemskou civilizáciou

Jano, ako vedecký pracovník, militantný ateista a militantný komunista od malička, za dávneho socializmu, rád čítal rôzne knihy, časopisy, pričom si vždy farebne predstavoval detaily príbehu, dokonca často aj iné varianty príbehu, ktoré si menil na svoj obraz. Rozvíjalo to jeho fantáziu až do takej miery, že bol vždy sklamaný, keď videl, ako primitívne bol knižný príbeh sfilmovaný.

Rád čítal vedecko-fantastické knihy o budúcnosti, vesmíre alebo mimozemských civilizáciách. Často v duchu diskutoval s knižnými postavami alebo aj s autorom knižky. Na jednu takúto mentálnu diskusiu z dôb, keď študoval na univerzite prírodné vedy, sa teraz rozpomätal. Vo vedecko-fantastickej literatúre sa často popisovali stretnutia mimoszemšťanov s vesmírnou civilizáciou a naopak. Jano v tom videl jeden háčik, a to, že podľa súčasných vedomostí nič, dokonca ani informácia alebo myšlienka, nemôže ísť rýchlejšie ako rýchlosť svetla. Proste z toho vyplýva, že naša civilizácia a jej podobné by potrebovala tisícky, milióny alebo miliardy rokov, aby sa dostali k nejakej inej civilizácii. A to by najskôr museli vedieť, kde ju hľadať. Bolo mu jasné, že v takomto prípade šanca, aby jedna civilizácia navštívila druhú civilizáciu je nulová, alebo veľmi-veľmi blízka nule.

Preto si Jano vymyslel, že musia existovať tri nevyhnutné podmienky, za ktorých je jedine možné, aby sa vesmírne civilizácie spoznali a nadviazali inteligentný kontakt.

1. Podmienka: Aspoň jeden druh hmoty, aspoň jeden druh energie, aspoň jeden typ informácie, aspoň jeden typ interakcie sa musí šíriť vesmírom okamžite, alebo skoro-skoro okamžite.
2. Podmienka: Vypelá vesmírna civilizácia musí vedieť vyslať do vesmíru signál (ktorý sa šíri okamžite, alebo skoro-skoro okamžite), ktorý by vedel detegovať novú vesmírnu civilizáciu na určitom vysokom stupni rozvoja.
3. Podmienka: Hľadaná vesmírna civilizácia si musí uvedomiť, že zachytila signál z inej vesmírnej civilizácie a zo signálu musí pochopiť, čo má robiť, aby odpovedala, a tak nadviazala kontakt.

Postupom času Jano, ako na stovky iných vymyslenín, aj na túto vymysleninu zabudol. Spomenul si na ňu až po niekoľkodňovom štúdiu látky QQ-148.

Kapitola 03: Jano skúma QQ-148 pod mikroskopom

Janovi v robote ráno zazvonil telefón.

„Jano, môžeš prísť?“

„Áno, si na piatom?“

„Áno.“

„Idem.“

Jano sa vybral po schodoch za šéfom na piate poschodie. Čo tak chce narýchlo hneď zrána, dumá cestou.

Jano vstúpil do kancelárie, kde so šéfom bol ešte jeden starší muž.

Šéf stručne oznamuje: „Dostali sme pár miligramov QQ-148 aj pre teba. Mohol by si sa pozrieť, ako interaguje s povrchmi rôznych látok, ako sklá, kovy alebo plastické látky. Musíme zistiť v akých nádobách sa dá bezpečne skladovať. Si medzi prvými, kto ju dostal. Máš voľnú ruku, ako vždy.“

Šéf sa obrátil na staršieho muža, ktorý dodal: „QQ-148 je komplex najnovšieho a najťažšieho prvku QQ pospájaného s krátkymi úsekmi RNA, ktoré sú dopované železom, čím reagujú na elektromagnetické pulzy spojené s gravitačnými vlnami. Podrobnosti teraz nemusíš vedieť. Výborné je, že komplex je pevná látka, ktorá je na vzduchu pri bežnej teplote stabilná. O jeho toxicite a ďalších vlastnostiach alebo interakciách s prostredím vieme toho málo, vlastne skoro nič. Preto treba byť opatrný. Výskum je na začiatku.“ Starší muž samozrejme zatajil, že takéto komplexy môžu byť potenciálne nové pamäťové jednotky na spôsob stavby mozgovej pamäti robotov, ale v tomto prípade kvantovo rozlíšiteľné a bez starnutia.

Šéf nakoniec usmernil: „Na dvanástke už o vás vedia, dostanete tam 25 miligramov QQ-148. Výskum bude v bezpečnostnom stupni A3.“

Jano si na dvanástke vybral QQ-148 v platinovom puzdre, dal si ju u seba v laboratóriu na pracovný stôl a začal písať do počítača protokol prvého pokusu.

Mál rád ten pocit, keď si mohol vymyslieť experiment, ktorým by sa ponoril do ríše divov. A najradšej skúmal to, o čom sa nič nevie.

Rozhodol sa ako vždy, že predtým, ako urobí všetky spektrálne analýzy, najskôr si pozrie pod mikroskopom, ako vlastne QQ-148 vyzerá. A ako vždy, rozhodol sa prezrieť látku na povrchu pozlátenej platničky.

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmiriák a komunista Jano zachraňovali svet

Pretože je šetrivý, tak zbral ~ 10-20 mikrogramov látky, ktorú pomocou optickej pinzety dal do stredu na povrch pozlátenej sklenej podložky v zornom poli mikroskopu. Na monitore videl látku ako fialový prášok, ale možné kryštáliky pri rozlíšení 1 mikrometra nevidel. Nič zvláštneho, povedal si Jano, urobil snímok a išiel písať podrobnosti protokolu.

Po niekoľkých minútach sa mimochodom pozrel na monitor z mikroskopu, kde sa mu zdalo, že obrázok látky sa zväčšil. „To sa mi len zdá“, povedal si pre seba a písal protokol ďalej. Po čase sa opäť pozrel na obrázok látky, a opäť sa mu zdalo, že zaberá väčšiu plochu. Preto urobil snímok a porovnal ho s počiatočným obrázkom. Bola to pravda, látka sa nejako rozliezala po povrchu platničky. Nebolo to nič extra zvláštne, „asi tam pôsobia odpudivé sily medzi molekulami látky, alebo nejaké sily medzi zlatom a látkou? Uvidíme, či sa to rozplzne po celej platničke“.

Jano dopísal protokol, odišiel do vedľajšej miestnosti pre chemikálie a do vedľajšej budovy pre rôzne materiály, kde sa aj poradil s kolegami o plánovaných experimentoch. Boli to starí známi s ktorými išli aj na obed.

Keď sa po niekoľkých hodinách vrátil a pozrel na monitor, zbadal, že látka utvorila fialový kruh až po okraje pozlátenej platničky. To, že molekuly komplexu boli aj po obvode platničky si nevšimol. Ostal prekvapený a dumal rovnako, ako predtým, že to asi spôsobili odpudivé sily medzi molekulami látky a možno aj spolu s interakciou so zlatom, s ktorým interagujú len špeciálne zlúčeniny. Jasne predpokladal, že priemer kruhu sa bude stále zväčšovať. Preto sa rozhodol, že bude snímať obrázky kruhu každú hodinu. Nastavil automatické snímanie a robil si ďalšiu robotu. Pred odchodom domov, porovnal na počítači obrázky kruhov látky. Zostal prekvapený, pretože veľkosť kruhu sa nemenila. Toto už bolo nad jeho chápanie.

Začal horúčkovo premýšľať, ako je to možné. Jediné vysvetlenie bolo, že kolegovia z horného poschodia, ktorí robia experimenty s elektromagnetickými impulzmi dokázali náhodne alebo skôr, aby si z neho vystrelili alebo ho zmiatli, účelovo cez stenu vytvorili úmyselne pozorovaný kruh.

„Idem im to povedať, že som ich prekukol“, s úsmevom sa vybral o poschodie vyššie za kolegami. Ale hore nepochodil, dvere impulzného laboratória boli zavreté a kolegovia od vedľa ho informovali, že všetci z laboratória impulzov sú už pár dní na konferencii v zahraničí.

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmiriák a komunista Jano zachraňovali svet

Jano bol v koncoch, ale sa potešil, lebo vždy čím výsledok experimentu bol bizarnejší, tým sa mu viac páčil, tým to bolo zaujímavejšie. Nastavil automatiku snímania obrázku látky každú hodinu a odišiel domov. Bude mať doma čo rozprávať a už sa tešil, ako celá rodina bude dávať, ako vždy, opäť bizarné dôvody na pôvod kruhu.

Ráno netrpezlivo, len čo vkročil do laboratória pozrel na obrázky na monitore. Zostal stáť ako prikovaný, aj si zabudol vyzliecť vetrovku. Fialový kruh, ktorý vytvorila látka, ostal presne taký ako bol včera, ale v kruhu bol rovnostranný fialový trojuholník, ktorý sa koncami uhlov dotýkal kruhu.

„Len pomaly“, ukludňoval sa Jano, nie je to prvýkrát, čo získal nenormálny a nepochopiteľný výsledok experimentu. Vedel, že vždy sa našlo nejaké rozumné vysvetlenie. Nájde sa aj teraz, len treba porozmýšľať a čakať, čo sa s obrázkom stane ďalej. Ale nestalo sa už nič. Nemohol sa dobre sústrediť na prácu, ktorú robil. Pred odchodom domov, nasnímané výsledky si odložil aj s podrobným popisom experimentu a pomocou optickej pinzety poposúval všetku látku z kruhu a z trojuholníka na kôpku do stredu zorného poľa mikroskopu. Pozmenil protokol, kde nastavil snímanie obrázkov po 10 minútach a išiel domov.

Na druhý deň ráno zistil, že výsledok experimentu dopadol presne tak ako včera. Najskôr molekuly látky vytvorili rovnaký kruh ako včera, čo im trvalo zhruba 5 hodín a potom postupne z jedného bodu kruhu začali putovať molekuly látky priamo na iný koniec kruhu atď. až za ďalších asi 5 hodín vytvorili rovnostranný trojuholník v kruhu.

„Len pomaly“, opäť sa ukludňoval Jano, nie je to prvýkrát. Lenže Jano už tušil, že rozumné vysvetlenie nenájde. Vytvoriť rovnostranný trojuholník v kruhu z látky nejakým diaľkovým poľom je nemožné, alebo veľmi ťažké, aspoň podľa jeho znalostí.

Keď o tom doma rozprával, celá rodina dávala, ako vždy, bizarné dôvody na pôvod kruhu a trojuholníka. Ale Jano si zapamätal len odpoveď sedemročnej Janky, ktorá s istotou tvrdila, že takéto veci robia mimozemšťania, a často.

Ako dobrý experimentátor, zopakoval experiment ešte trikrát s rovnakým výsledkom. Až potom sa rozhodol, že to porozpráva a poradí sa s kamarátom vo vede, Jožom.

Jožo reagoval múdro. „Vieš čo, zverejni to, ako signál z vesmíru. A ešte lepšie bude, keď to bude v televízii, v novinách, v bulvári; budeš slávny“, navrhol Jožo. Spomenul si na známú z bulvárneho časopisu, ktorej ihneď zavolať.

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmirňák a komunista Jano zachraňovali svet

„Monika, mám pre teba bombu, môj kamarát dostal signál z vesmíru, dám ti ho k telefónu“.

Jano stručne vysvetlil a dohodol stretnutie s Monikou z denníka „Pravda po Druhé“ priamo na pracovisku, kde bude pozorovať experiment a pekne bulvárne ho popisovať a natáčať na video. Samozrejme, Monika ho upozornila, aby o experimente už s nikým nehovoril. Tak sa aj stalo. Po získaní úradného povolenia, kde v zázname sa nesmie špecifikovať látka, Jano v laboratóriu na videokameru vysvetľoval Monike, čo práve robí.

„No a teraz sa molekuly látky, ktoré sú všetky v strede, začnú od seba pohybovať až vytvoria kruh“ dôležito vysvetľuje Jano. Sadli si, hľadeli na monitor a čakali. Ale nejakou záhadou sa molekuly vôbec nehýbali, ostali stále nepohnuto v strede. Dali si kávu, čakali a ďalšiu hodinu hľadeli na monitor. Ale s látkou sa nič nedialo, bola stále nehybná.

„Nechápem to, opakoval som to aspoň päťkrát, vždy to bolo rovnaké, ako som Vám to popísal“, vyjavene už niekoľkokrát opakuje Jano.

„Nič si z toho nerobte, takéto prípady, ako je tento váš, som zažila už mnohokrát, proste niektorí ľudia chcú byť zaujímaví, ale im to nevyjde“, zhodnotila to Monika a bolo vidieť, že jej bolo Jana ľúto. Sľúbila Janovi, že túto zaujímavú vedeckú epizódu bulvár neprinesie.

Jano na odplatu pozval Moniku na obed, ešte raz sa ospravedlnil a zaviezol ju do redakcie. Celý zničený sa vrátil do laboratória a na monitor sa už ani nechcel pozrieť. Ale keď ho išiel vypnúť, neveril vlastným očiam, na monitore bol presný fialový kruh a v ňom trojuholník.

„Čo sa to tu deje?“ S hrôzou si mrmlal Jano, nastavil snímanie obrázkov po desiatich minútach a rýchlo, ako z nebezpečného začarovaného územia, ušiel domov. Ráno, ako v predchádzajúcich prípadoch, na monitore bol kruh a v ňom rovnostranný trojuholník.

„Čo sa to tu deje?“ S hrôzou si mrmlal opäť Jano. Potom, keď vylúčil niekoľko možností, ho napadlo.

„Čo keď nejaké pole iných ľudí vplýva na pohyb látky na zlatej platničke?“ Jano ihneď zavolať Jožovi a vysvetlil mu svoju hypotézu.

„Mohol by si ku mne prísť počas experimentu a uvidíme“, navrhol Jano.

„Vieš čo, ja tu práve meriam niečo seriózne, mám málo času. Zober si k experimentu kolegu od vás od vedľa, je to jednoduchšie“, navrhol Jožo, ktorý sa už o experimente rozprával s Monikou a myslel si o ňom svoje.

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmirňák a komunista Jano zachraňovali svet

Jano sa rozhodol, že odteraz bude obozretný. Rozhodol sa, že zavolá kolegu, s ktorým prediskutujú a napíšu návrh grantu, čo bude trvať skoro celý deň. Kolegovi nič o experimente nepovie. Dohodli sa.

Kolega prišiel, sadol si, rozložili kávičky, notebooky a papiere, Jano nenápadne upravil látku na platničke na kôpku a spustil snímanie obrázkov. Pracovali niekoľko hodín. Keď sa kolega rozlúčil, Jano opäť zistil, že všetka látka je v strede a ani sa nepohla.

Jano pochopil aspoň maličkosť z nepochopiteľnej veci, že experiment funguje, len keď je v laboratóriu sám alebo tam nikto nie je. Ale prečo to tak je, to je záhada.

Keď to doma zosumarizoval, tak celá rodina mu naznačila, že je nejaký divný, len Janka s istotou tvrdila, že mimozemšťania sa otecka neboja, ale sa boja všetkých ostatných ľudí.

„Mám to ja už len domácich poradcov“ s úsmevom zaspával Jano. Ale keď sa po polnočnom spánku prebudil, jeho paralelný mozgový procesor mu vysvetlil, že keby zobral do úvahy Jankinu hypotézu, tak potom výsledky experimentov by naznačovali, že niekto nechce, aby boli zverejňované. Aj na základe tohto poznatku sa Jano rozhodol, že nikomu už o výsledkoch ďalších experimentov nič nepovie. Áno, nikomu to nepovie. Aspoň nebude na smiech.

Jano mal vlastnú kanceláriu pre seba, ale často sedával za svojím pracovným stolom v laboratóriu. Aj teraz v laboratóriu postupoval štandardne. Meral rôzne údaje o novej látke do výskumnej správy, ale nenašiel nič nezvyčajné. Samozrejme, absurdné správanie látky do správ nedával, nechcel vedenie zaťažovať, až pokiaľ sa to nevysvetlí. Nebolo to prvýkrát, čo sa takto rozhodol.

Každý deň rozmýšľal, čo znamená mnohokrát opakovaný experiment s kruhom a trojuholníkom. Už videl, ako sa v tomto experimentovaní točil aj on do kruhu. Ale keď už asi po desiaty raz ráno pozrel na monitor, s údivom videl, že kruh je ako vždy rovnaký, ale rovnostrannému trojuholníku v strede chýba jedna strana, kde látka, ktorá mala tvoriť tretiu stranu ostala v strede kruhu.

„Konečne sa niečo deje“, s ulahčením si povedal pre seba Jano a v duchu dodal, “keď chýba jedna strana trojuholníka, znamená to, že sa niečo pokazilo. Ale čo sa pokazilo?“ A už bol v koncoch.

Pretože, z výskumu bol zvyknutý každý experiment niekoľkokrát opakovať, dal látku do stredu na platničku, zapol automatické snímanie obrazu a čakal. Bol nervózny a vtedy sa na vážnu prácu nemohol sústrediť, len pozeral na monitor

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmiriák a komunista Jano zachraňovali svet dlhé hodiny, ako látka tvorí kruh a postupne dve strany trojuholníka, ale tretia strana sa neutvorila.

„Je to úplne pokazené“, skonštatoval Jano. Rád by som vedel, kto to kazí, v duchu sa pýtal a výhražne sa poobzeral po miestnosti. Ale nikto tam nebol.

Napadlo ho, že trojuholník pokazí ešte viac. Zobral látku z jednej strany trojuholníka a dal ju do stredu na kopu a víťazoslávne išiel domov. Ráno bola druhá strana trojuholníka na svojom mieste, ale tretia strana sa opäť neobjavila.

„No čo už, keď je to pokazené, ja im to opravím“, povedal si v duchu Jano, i keď nevedel, kto sú to oni. Ale náhle si spomenul na tretiu podmienku hľadania inteligentných civilizácií vo vesmíre: „Hľadaná vesmírna civilizácia si musí uvedomiť, že zachytila signál z inej vesmírnej civilizácie a zo signálu musí pochopiť, čo má robiť, aby odpovedala a tak nadviazala kontakt.“

Jano sa vedel často ponoriť do vlastných halucinácií, ktoré si rád vymýšľal. „Čo keď doplnenie chýbajúcej strany trojuholníka je odpoveď pre neznámu civilizáciu, ktorá chce nadviazať kontakt? Čo keď je to potvrdenie nadviazania kontaktu“ Rozmýšľal nahlas Jano. Vedel, že zajtra je sviatok 1. Máj, preto ako militantný ateista a militantný komunista počkal jeden deň a presne o 12.00 h bratislavského času na 1. Mája 2024 pomocou optickej pinzety, zobral z kruhu zvyšok látky a doplnil, ako tak, tretiu stranu trojuholníka. Pozrel na svoje dielo a bol spokojný i napriek tomu, že jeho strana trojuholníka nie je až tak rovná, ako ostatné dve strany. Nevedel, že pod zlatým povrchom bolo teraz už sklo vymenené za modul štandardnej vesmírnej komunikácie. Spokojne si ďalej robil svoju robotu a pred odchodom domov išiel skontrolovať monitor. S údivom videl, že niekto vyrovnal jeho stranu trojuholníka, aby bola presne rovnako rovná ako ostatné dve strany.

„Tak je to predsa pravda!“ Ohúrený Jano nad veľkých objavom povedal tak nahlas, až sa sám seba naplašil.

Jano nevedel, čo má ďalej robiť, ale podvedome opäť zhrabal látku na platničke do stredu, zapol snímanie obrazu každých 10 minút a išiel domov. Doma už jeho experimenty s kruhmi a trojuholníkmi rodinu menej zaujímali, len malá Janka poznamenala, že takto komunikujú mimozemšťania.

Ráno Jano bol zvedavý aký trojuholník bude v kruhu, keď im ho už včera opravil. Zastal pred monitorom ako obarený, pretože tam bol v kruhu nie trojuholník, ale štvorec. „To si už niekto zo mňa robí srandu“, povedal si Jano pre seba a poohliadol sa, či tam niekto nie je, na kom by sa vyvšíl. Nikoho tam ale

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmiriák a komunista Jano zachraňovali svet nebolo. Automaticky zhrnul látku opäť do stredu a čakal. Z látky sa pomaly vytvoril kruh a postupne tri strany štvorca, štvrtá strana chýbala.

„Čo som tu ja doživotný opravár“, povedal si Jano a doplnil zo zbývajúcej látky v strede, štvrtú stranu štvorca v kruhu. Čakal pri monitore a s úžasom videl, ako sa jeho trošku pokrivená štvrtá strana vyrovnáva.

„Asi bolo potrebné potvrdiť kontakt,“ uvažoval Jano a začal sa aj báť. Z podvedomia sa mu vyrojila myšlienka, že niekto ho pozoruje a robí si s ním čo chce. Ale pretože Jano bol nebojácny, povedal si, že teraz neznámeho nastraší on a pôjde na neho jeho fintou. Zobral pinzetu, zrušil v kruhu štvorec a namiesto neho tam dokreslil veľké písmeno „A“. „Teraz sa ukáž“, povedal v duchu Jano neviditeľnému protivníkovi a odišiel domov. „Uvidíme, čo dokážeš nakresliť do kruhu“, škodoradostne sa usmieval Jano cestou domov.

Ráno Jano netrpezlivo išiel rovno k monitoru, aby zatriumfoval úspech. Ale nezatriumfoval. Na zlatej podložke boli namiesto jedného, dva kruhy a oba kruhy mali v strede veľké písmeno „A“. Obe písmená boli trochu kostrbaté, tak ako ich pôvodne napísal. Boli to vlastne dve rovnaké kópie. Jano videl, že jeho protivník už vyhráva 2:0. „Ale vojna ešte neskončila“, povedal si športovo, ale aj bojovne. Zobral optickú pinzetu a do ľavého kruhu napísal „B“. Na druhý deň ráno aj v pravom kruhu bolo písmeno „B“. Tiež presná kópia. Bolo to 3:0.

Jano sa pomaly dostával do švungu, a pretože bol dobrý aj v abecede, napísal do pravého kruhu „C“. Ráno prekvapene pozerá na monitor, kde v ľavom kruhu bolo pôvodné „B“ a v pravom pôvodné „C“, tak ako to bolo včera večer. Aha, protivník sa už nezmohol na nič, došla mu abeceda. Je to 3:1, lepším sa, s uspokojením konštatoval Jano a rýchlo nakreslil do ľavého kruhu „D“. Ale ráno našiel aj v pravom kruhu „D“, takže bolo 4:1.

Porozmýšľal a nakreslil do pravého kruhu „E“. Ráno našiel v ľavom kruhu pôvodné „D“ a v pravom kruhu pôvodné „E“, takže bolo 4:2. Pochopil, že v pravom kruhu sa objaví to, čo nakreslí v ľavom kruhu. Ale naopak to nefunguje.

Čo keď je ľavý kruh na odosielanie informácií, ktorú neznámy zachytí a v pravom kruhu to potvrdí? Dumal Jano. Ak je to tak, pošlem mu postupne celú abecedu. A tak aj urobil, poslal mu veľké a malé písmená a všetky interpunkčné znamienka. Keď sa mu minula abeceda rozhodol sa, že do ľavého kruhu napíše svoje meno „Jano“. Dostal aj presnú odpoveď v pravom kruhu „Jano“. Potom poslal ešte zopár slov, ale si uvedomil, že poslať všetky slová, ktoré pozná, by mu trvalo roky. Musí niečo vymyslieť. Myslel, myslel ale nič nevymyslel. Rozhodol sa čakať, pokiaľ mu paralelný procesor v mozgu, ako ho sám nazval, niečo múdre

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmiriák a komunista Jano zachraňovali svet nenavrhnú. Aby sa mu látka QQ-148 nezapotrešila, chcel ju vrátiť z pozlátenej platničky do pôvodného obalu. Ale z hrôzou zistil, že to už nejde. Látka sa dala posúvať po platničke, ale sa nedala dať z nej preč. Nedá sa z nej ani umyť. „Nevadí, aspoň sa nestratí“, upokojoval sa v zúfalstve Jano. Vrátil pozlátenu platničku pod mikroskop a robil si inú svoju robotu, za ktorú je platený.

Na druhý deň zapol mikroskop aby sa pozrel ako sa má platnička s látkou. Bol prekvapený, keď na monitore nebola čistá pozlátaná platnička, ale niečo symetrické a zložitú. Najskôr si myslel, že je to nečistota na objektíve, ale potom s prekvapením začal tušiť, že je to niečo známe. Áno, bol to farebný obrázok mikroskopu v kruhu, ale nasnímaný z pohľadu pozlátenej platničky. Úplne ho to dorazilo. Ako je to možné, že niekto nasnímal mikroskop zo spodku a obrázok dal na povrch pozlátenej platničky? Zistil, že obrázok mikroskopu je v kruhu na pravej strane platničky, pričom ľavý kruh je prázdny. Ešte viac ho rozčúľilo, že kruhy a ani obrázok sa nedal z platničky vymyť. Začal sa cítiť bezmocný a mal pocit strachu, ako ľudia v dávnomveku, ktorí si nevedeli vysvetliť hromy, blesky a všeličo iné.

Jano zobral pozlátenu platničku (ktorá mala 2 cm x 6 cm, hrúbku 2 mm) spod mikroskopu, vložil ju do štandardnej nepriesvitnej krabičky z umelej hmoty a dal ju do šuflíka pracovného stola. Rozhodol sa, že ihneď po obede obrázok na platničke ukáže kolegom, či z toho budú múdrejší ako on. Samozrejme, nič im o predchádzajúcich pokusoch nepovie.

„Pozrite sa, aký obrázok som z ničoho nič našiel na platničke. Jano s úsmevom vyberá platničku a podáva ju kolegom. „Áno, na pravej strane sú nejaké šmuhy, asi si ju dobre neumyl“, konštatujú kolegovia zborovo. Jano prekvapivo pozerá tiež na platničku a z hrôzou tiež zisťuje, že obrázok mikroskopu tam nie je, ale sú tam naozaj len nejaké šmuhy. „Ale ráno tam bol obrázok mikroskopu“ smutne so zotrvačnosťou opakuje Jano. „Pri veľkej fantázii, tam môže byť aj obrázok mikroskopu, alebo aj hocičo“, utvrdili ho kolegovia. Zahanbený Jano sa im poďakoval za postreh a rýchlo odišiel. Zapovedal sa, že im už nikdy nič neukáže a ani nepovie. A aby sa už nikdy nestrápanoval, neukáže a nepovie nič nikomu.

U seba pod mikroskopom, začal skúmať šmuhy. Asi to bude len špina a rozhodol sa platničku umyť. Ale opäť aj po niekoľkých umývacích procedúrach, šmuhy na platničke ostali. Niečo také, že už nevie ani umyť platničku sa mu po desaťročnej praxi v umývaní ešte nestalo. Skleslo vkladal platničku do krabičky a náhodou si všimol, že na povrchu vrchnáka z vnútornej strany sú tiež nejaké

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmirňák a komunista Jano zachraňovali svet ryhy po mnohých používaniach. Ihneď začal porovnávať šmuhy na platničke a na vrchnáku. Zistil, že boli rovnaké, len na platničke boli niekoľkokrát zmenšené. To ho dorazilo, už ani nevedel koľkýkrát v tento deň. Ako sa mohol dostať obrázok z vrchnáku na platničku v úplnej tme? Udivilo ho to až tak, že sa zaprisahal, že sa už ničomu nebude diviť. A dobre urobil.

Jano si nikdy nemyslel, že by patril medzi mysliacich tankistov. Ale to mu nebránilo, aby sa nepýtal aspoň pre seba. Čo sa to vlastne deje? Zo svojho militantného komunistického a ateistického pohľadu ihneď vylúčil boha alebo bohov a všetky nadprirodzené bytosti. Čo ostalo? Možnosť, že by za týmito divnými javmi s platničkou bol alebo boli nejaké mimozemské bytosti ho znepokojovala, ale musí si priznať, že ho aj vzrušovala. Asi nadviazanie kontaktu s nimi bolo skutočné. Keď zobral do úvahy túto možnosť, tak asi cez platničku sa snažia alebo niekto snaží s ním komunikovať. Ale kto? Aby vyriešil túto otázku, tak to alebo toho vesmírčana, kto sa snaží s ním komunikovať, nazval po krátkej úvahe Vesmirňákom. Potešil sa, ako rýchlo vyriešil prvú otázku. Čo ďalej? Ako vedecký experimentátor preferoval experimenty pred teóriou. Takže ihneď začal.

Vybral pozlátenú platničku, ktorá stále vyzerala ako zlatá, poprezeral ju a ihneď zbadal zrnitosť v kruhu na pravej polovici. Došlo mu, že je to obrázok plátennej výstuže podložky krabičky. Aha, asi platnička bola v krabičke obrátená. Už mu bolo jasné, ako má ďalej púsovať. Postavil platničku na stôl na hranu naproti počítaču a čakal. Netrpezlivo sa na ňu pozeral, kedy sa na nej objaví obrázok počítača. Ale nič sa nedialo. Asi sa Vesmirňák bojí niečo urobiť, keď je v miestnosti. Preto Jano odišiel pozrieť kolegov a kolegyné, zastavil sa v bufete a až po hodine sa vrátil. Obraz na platničke sa nezmenil. Zosmutnel z toho a išiel si robiť robotu za ktorú bol platený. Pred obedom pozrel na platničku, stále sa nič nezmenilo. No nič, podumal, a odišiel sa najesť. Keď prišiel z obeda, tak v návale práce, na platničku skoro zabudol. Ale pred odchodom domov si spomenul a prekvapene zíral, na platničke bol farebný obrázok počítača. „A je to tu“, radostne zvolal, ako keď dieťa v minulom storočí urobilo prvú kvalitnú fotografiu! Ale po chvíli ho napadla otázka: Kedy sa to stalo? Dal platničku pod mikroskop a dôkladne prezeral. Prvé, čo ho prekvapilo, bola veľká ostrosť obrázku. Po dlhšom prezeraní zistil, že na obrázku je monitor a na ňom vpravo dolu zaznamenaný čas: bol 12:00 hodín. Takže platnička urobili snímku o 12 hodine a muselo jej to trvať menej ako minútu.

Jano dostal ďalší nápad: Postavil platničku oproti monitoru a nastavil na monitore digitálne hodiny, ktoré ukazovali presný čas, nielen v sekundách, ale aj

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmirňák a komunista Jano zachraňovali svet v milisekundách. Potom spokojne odišiel domov. Ráno dychtivo pozrel na platničku, bol tam obrázok monitoru a pod mikroskopom zistil, že čas snímania bol ráno 6 hodín, 0 minút, 0 sekúnd a 0 milisekúnd. Jano zostal opäť udivený, platnička urobila snímku presne o 6 hodine ráno za menej ako jednu milisekundu. „Kvalitný fotoaparát a pritom malý a veľmi jednoduchý“, pochvaľoval si platničku Jano.

Podobnými pokusmi Jano zistil, že platnička teraz robí snímky každé 3 hodiny, a to vždy o 0. hodine, 3, 6, 9, 12, 15, 18. a 21. hodine. 8-krát za deň. Keď už niekoľkokrát dlho pozeral na obrázok monitoru na pravej strane a prázdny kruh na ľavej strane, tak ho len zo srandy napadlo, a napísal pomocou QQ-148 prášku naľavo: „monitor“. Po menej ako minúte sa mu na pravej strane objavil obrázok monitora pod ktorým bol nápis: „monitor“. Bingo! Jano v úžase pochopil, že to pochopil aj Vesmirňák.

Jano mal o ďalšiu zábavu postarané, ale si musel privstať. Platničkou každé tri hodiny fotil rôzne predmety v pracovni a do ľavého kruhu vždy napísal, čo to je. Potom nakúpil tri balíky rovnako farebných cukríkov. Odfotil jeden cukrík a napísal „1“. Odfotil dva cukríky a napísal „2“. Takto pokračoval až do čísla 25. Vždy dostal potvrdenie, že Vesmirňák pochopil názov predmetu a aj číslo. Keď vyčerpal tieto možnosti, prišla chvíľa, ktorej sa aj trochu bál. Ale keďže bol trošku vyznávačom aj adrenalínových športov, tak sa dal do toho. Dal sa ostriať, oholil sa, obliekol si čierny oblek s červenou kravatou, a ráno 1. Júna 2024 o 9:00 h sa platničkou odfotil. Pod mikroskopom sa utvrdil, že fotografia je dokonalá. Potom trochu trasľavou rukou svetelnou pinzetou do ľavého kruhu napísal: „Jano“. Odpoveď prišla do minúty, pod jeho obrázkom bolo napísané „Jano“. Ale Jano si nebol istý, či Vesmirňák pochopil. Preto o 12:00 h urobil ešte jednu snímku. Zoblíkol si oblek a len tak v trenírkach sa odfotil. Bol by si dal aj dolu trenírky, ale sa hanbil. Čo keď jeho fotografia bude putovať celým nekonečným vesmírom a ešte nekonečne dlho? Do ľavého kruhu napísal „Jano spredu“. Poobede sa odfotil v trenírkach zozadu a napísal „Jano zozadu“. Pretože už ho to začalo baviť, ako ľahko mu to ide, na ďalší deň si odfotil len hlavu a vyceril zuby. Do ľavého kruhu napísal „Jano, hlava so zubami“. Takto si odfotil a odoslal rôzne časti tela. Bolo to zábava, keď si pomyslel, ako z toho môže byť Vesmirňák vyjavený.

No a potom prišla tá ťažšia úloha. Odfotiť manželku Zuzku a deti. Rozhodol sa, že im nič nepovie. Nenápadne na stolíku pripravil platničku a nasmeroval ju na gauč pred televízorom a vedel že platnička bude fotiť o 18:00 h. Predvečerom

Karol Ondriaš: Mimoszemšťan Vesmirňák a komunista Jano zachraňovali svet celej rodine nahovoril, že dve smotánkové celebrity sa pobili v bratislavskom bare a o 18:00 bude z toho reportáž v TV. Pred 18:00 h si všetci posadali na gauč a čakali. Ale v TV správach nič také nebolo. Jano sa vyhovoril, že asi pozeral zahraničný kanál a tam sa iné dve šľahačkové celebrity pobili v bare v úplne inom meste. Prešlo mu to. Zabehol ihneď do roboty a napísal na platničku pod každú osobu meno a spokojne išiel domov. Ráno pozrel pod mikroskop. Áno, na pravej strane platničky bola celá rodina aj s menami. Keď sa pozornejšie pozrel, zbadal, že niečo je tam červeno zakrúžkované. Keď zistil čo, nahlas sa zasmial. Vesmirňák zakrúžkoval psa Dunča, ktorý sa tam nejako nachométol, Jankinu bábiku Aničku, ktorú držala Janka na kolene a postavu dreveného luskáčika v skrini.

„Prečo ich Vesmirňák zakrúžkoval? Asi sa mu páčia, alebo možno nepozdávajú? “ Chvíľu dupal a potom mu svitlo. „Aha, Vesmirňák zbadal, že každý z rodiny má dve oči a také má aj pes Dunčo, Jankina bábika a luskáčik. Zrejme Vesmirňák má tiež dve oči“, povedal si v duchu Jano a s prekvapením zistil, aký je múdry, čo sa mu až tak často nestávalo. Na ľavú stranu platničky pod mikroskopom napísal podľa poradia, ako boli na fotografii: Soška – luskáčik; hračka – bábika; pes – Dunčo. Po chvíli prišla odpoveď. Dunčo, bábika a luskáčik ostali zakrúžkované. Zrejme pre Vesmirňáka je to stále záhadné. Preto Jano napísal podľa poradia, ako boli na fotografii: Soška – luskáčik – neživá bytosť; hračka – bábika – neživá bytosť; pes – Dunčo – zviera. Po chvíli prišla odpoveď. Dunčo, bábika a luskáčik ostali stále zakrúžkované.

„S Vesmirňákom sa bude ťažko komunikovať keď nepozná našu reč a nevie ani písať a čítať“, dupal Jano. „Ideálne by bolo, keby Vesmirňák vedel čítať a písať po slovensky, ako on. Tým by sa vyriešili všetky problémy s komunikáciou.“ Napadlo ho, že Vesmirňák musí byť niekoľkonásobne inteligentnejší ako on, a možno má IQ vyššie ako 150.

„Tak nech sa ukáže, aký je múdry“ povedal si nahlas bojovne naladený Jano, lebo ho niečo napadlo. Požičal si od prváčky Janky šlabikár a rozhodol sa, že všetky strany s obrázkami a textami postupne cez fotografie platničky pošle Vesmirňákovi. A tak aj urobil. Potom sa spokojne posadil a spokojne si robil v práci svoju robotu, ale prakticky len čakal, čím ho Vesmirňák prekvapí.